

УВОД

МРЖЊА ПРЕМА СРБИЈИ

Када је крајем фебруара 2022. године започео рат у Украјини, политичари западних сила и њихових ситних савезника почели су, по старој британској лажној оптужби да је „Србија мала Русија“, да нападају званични Београд и да шире политичку параноју и неистине о српском народу и његовој држави.

Одмах после изјава британског премијера Бориса Џонсона да њему „руско гранатирање Харкова личи на српски напад на пијацу Маркале у Сарајеву“, огласио се и нови немачки канцелар Олаф Шолц. Он је одговарајући на критике руског председника Владимира Путина, који је подсетио да је НАТО покренуо рат у Европи, против Југославије, изјавио:

– Алијанса је то урадила како би „спречила геноцид на Косову“.

На овај начин Србија је увучена у рат који су западне земље, предвођене САД и НАТО, почеле на политичком, економском и медијском плану против Русије, али и против Србије.

Бомбардовање Србије од стране НАТО 1999. године је у пролеће 2022. постало тема којом се Америка обрачунава с Русијом, а Приштина је то користила да се обрачуна са Србијом.

Јер, док генерал Весли Кларк, бивши главнокомандујући НАТО у Европи, поново покушава да оправда агресију Западне војне алијансе на СРЈ и да убеди светску јавност да то не може уопште да се пореди с нападом Русије на Украјину, албански нациста Рамуш Харадинај, некадашњи вођа терориста ОВК, почео је јавно да призива ново бомбардовање Србије.

– Знаш да Американци не дозвољавају ниједном српском војнику да уђе на територију Косова. Знаш да ће

Београд бити бомбардован ако се овако нешто деси, као што је било 1999. године. То руководство Србије добро зна. Ако српски официр прође кроз територију Косова, Београд ће бити бомбардован, а не било која друга територија – запретио је српском народу Рамуш Харадинај.

Иначе је 2022. година започела као још једна година светске мржње према Србима. Албанац, гастарбајтер у Швајцарској, упутио је мејл Амбасади Србије у Берну са поруком: „Проклета ђубрад српски народ!“

На Светском првенству у рукомету за мушкарце у Сегедину, у јануару, током меча Хрватске и Србије, хрватски навијачи су узвикивали „Убиј Србина!“

У новим школским уџбеницима историје у Француској за Србе се тврди да су „геноцидан народ“ и да је „етничко чишћење, стил српског ратовања“.

Наслов у италијанским новинама „Ђоковић може да умре у ђубрету“ објављен је после протеривања Новака Ђоковића, светског првака у тенису и званично најбољег спортисте света, почетком јануара са Аустралијан опена у Мелбурну.

Нама у Србији је било јасно да је Новак ухапшен зато што је Србин, који победама на теренима руши западни монопол у светском спорту и бизнису. Како је Новак Ђоковић нападан, тако је и Србија изложена јавним изливима мржње политичара, функционера и јавних личности. Та мржња западних и балканских личности постала је део званичне политике у процесу развоја Новог светског поретка. ЕУ, САД, НАТО, Комонвелт – сматрају недоличним да ми Срби будемо део њиховог света. И зато нас мржњом гурају од себе.

Наше комшије, Хрвати, Албанци, Бошњаци, Словенци, па и Македонци користе мржњу према српском

народу као кохезиони фактор њихових нација. Политичари из комшилука преко антисрпства граде своје политичке каријере и своју власт.

Ово је запис о мржњи странаца, који су некад и сад спроводили планове о нестанку српског народа и државе. Многи тврде да Србија људским главама плаћа своју борбу за независност, због своје геополитичке позиције. Др Јован Цвијић је једном рекао да је Србија као „кућа на друму“, на раскрсници три континента, коју су вековима походиле разне стране војске и владари, не би ли је срушили.

У модерно доба, како рече историчар Миле Бјелајац, „Србија је историјски одувек била геополитичка мета великих сила, које се одлучивале о томе у каквој држави и са киме ће да живе Срби, а са ким не треба да живе“.

О томе, нажалост, говоре ратни злочини Американаца, Аустријанаца, Британаца, Немаца, Италијана, Хрвата, Мађара, Бугара, Албанаца и других.

Тај политички интерес странаца да уклоне Србе са својих освајачких путева, како рече др Чедомир Антић, мотивисан је и „личном политичком мржњом према српском народу и држави“. Ту препознајемо Поћорек, Хитлера, Мусолинија, Павелића, Бориса III, Енвера Хоџу.

Крајем XX и почетком XXI века открила су се нова лица мрзитеља Срба, која симболишу све зло које се вековима приређује српском народу (Фадил Хоџа, Бил Клинтон, Медлин Олбрајт, Хашим Тачи, Рамуш Харадинај, Фрањо Туђман, Алија Изетбеговић, Тони Блер, Герхард Шредер, Џејми Шеј). Највеће политичке личности Европе, као што су Тони Блер рецимо, или Жак Ширак, говорили су о Србима као о „цивилизацијском злу“.

Аристотел је посматрао мржњу као жељу за уништењем некога или нечега. Сигмунд Фројд мржњу описује као „дубоко, трајно, јако осећање, које изражава анимозитет, љутњу и непријатељство према особи, групи или предмету“.

У случају српског народа то су разни облици прогањања: политичка нетрпељивост, национални анимози-

тет, нацизам и фашизам, присилна сеоба, протеривање, заробљавање, ратно, војно и цивилно убијање Срба.

Професор Ратко Божовић је као извор мржње међу народима и државама, пре свих, одредио владаре и политичке вође.

– Владајућа елита и политика свој идентитет остварују преко мржње. Мржња је део њихове политичке стратегије и погонско гориво освајања власти и одржавања на власти – тврди др Божовић.

Српски народ је убијан физички и масовно у време османске владавине и два српска устанка, током Првог и Другог балканског рата, затим у Великом рату и Другом светском рату. Таква ратна ликвидација се наставила грађанским ратом у СФРЈ деведесетих и окончала убиственом агресијом 17 земаља НАТО над српским народом у БиХ, Црној Гори и Србији. Историчари тврде да држава Србија није никада утврдила тачан број свог страдалог народа. Политичке претпоставке говоре да је реч о око три милиона мртвих Срба.

Свој политички рат против Срба данас воде тзв. Косово, Албанија, Хрватска, БиХ, док западни владари шире србофобију, која је преточена у изреку „Срби су криви за све!“ Њихов циљ је да се читав српски народ медијским и политичким лажима претвори у геноцидног злочинца. И да због тога буде трајно кажњаван мржњом и санкцијама.

Старогрчки филозоф Аристотел рекао је да је мржња – неизлечива временом.

Ова књига је покушај да се утврде имена државника, политичара, јавних личности, идеолога зла, злочинаца, медијских агресора, који су сејали мржњу и смрт српском народу и држави. Њихово јавно помињање је моја осуда за њихова недела почињена мом, српском народу.

Аутор

На Васкрс 2022. године

НАРОД КОЈИ СЕ МНОГО РАЗЛИКУЈЕ

Који су разлози директне мржње неке стране државе, односно њене власти и владара, према српском народу? То је сложено питање које захтева и сложен одговор. Реч је о процесу који је довео до тога да Срби стекну посебан положај у тој конструисаној „европској држави“.

Срби су за западну цивилизацију једноставно народ који се много разликује. Антисрбизам (или србофобија како су га некада звали) је, како је приметио Милорад Екмечић, „само рукавац русофобије“. И процесе мржње према српском народу треба пратити и у том контексту. Ипак, ствари су сложеније.

Први ниво негативног односа странаца према Србијама је везан за политику и религију. Српски народ је прешао историјске границе православља и постао део Европе, мимо воље владара Старог континента. Прво је у VIII веку, у време када Срби нису били још на историјској сцени, дијецеза Илирик, са седиштем у Солуну, одузета од Римске патријаршије (папе) од стране иконоборачких царева и више није враћена.

А затим је у време османске власти православље, заједно са српским народом, захваљујући Пећкој патријаршији, „пошло“ пет стотина километара на Запад.

Други разлог је културолошки. Срби су део једне цивилизације, православне, која је током османске власти остала више политички, него верски идентитет. Савремена Европа је заснована и на идејама просветитеља. Европљани су сматрали ту нашу цивилизацију, заједно са Византијом и њеним наслеђем, као део мрачног, заосталог средњег века. Тиме још више перверзним зато

што Византија, по многим питањима, није била дисконтинуитет са Антиком, али је била царство хришћанске вере, као уосталом и све средњовековне државе нашег континента.

Трећи разлог је улога Русије у нашој борби за ослобођење и уједињење српског народа и место Срба у сукобу са Аустро-Угарском у тренутку избијања Првог светског рата. Потом улога Срба у ослобађању и сарадњи са СССР-ом током Другог светског рата. О Србима су погрдно као о „малим Русима“ најчешће говорили Британци, па и Американци.

Четврти разлог мржње странаца према Србима је везан за савремене идеологије. Карл Маркс је ширио уверење да су Срби (али и Хрвати) „неисторијски народ, који је гушио Мађарску револуцију“. Коминтерна је судила о Југославији као једном од „темеља Версајске Европе“.

Ту је и идеолошко уверење разних фашиста да су Словени, а међу њима посебно Срби, расно инфериорни, али, ипак, историјски утицајни народ. Тако су мислили, на пример, Адолф Хитлер, Анте Павелић, Анте Старчевић и Алија Изетбеговић.

Сва ова нетрпељивост и презир из иностранства изгубио је значај током постојања обе Југославије, као земље свих Срба на Балкану, а посебно социјалистичке СФРЈ.

Србофобија је потом избила кроз нове личности (Ханс Дитрих Геншер, Џозеф Бајден, Роберт Боб Дол, Џон Мекејн, Бењамин Калај, Медлин Олбрајт, Алојз Мок,

Хилари Клинтон) са новом снагом и политичком универзалношћу током деведесетих година.

Више није током распада СФРЈ деведесетих било могуће рећи да се српски народ бори за национално ослобођење и уједињење, зато што су против Срба и Србије биле младе, често у тоталитаризму створене, али признате и државама награђене нације, које су Србију представљале као колонијалну силу, а Србе као затуцане фанатике, који не желе да буду грађани (тј. да се асимилију у нове државне нације).

Било је то време еуфорије због победе САД и савезника против европског Истока у Хладном рату. И време уверења да је нација превазиђена, а историја „завршена“.

Зато се и догодило да се у време рата у Босни и Херцеговини почетком деведесетих година прошлог века, против Срба и Србије уједине САД, Руска Федерација, ЕУ, Турска, Иран и Либија. А да остале државе буду непријатељски неутралне.

Срби су деведесетих, у време међународних санкција, могли да рачунају на симпатије само неколико народа (Шпанаца) и подршку отпадника, Зимбабвеа или Венецуеле.

Данас више није тако, Србија је политички и привредни партнер Кине, Русије, Грчке, Шпаније и других страних земаља.

Ипак, велики део тековина србофобије је остао на политичкој сцени света. Неке велике западне силе нас, Србе и даље не подносе и то шире код својих савезника, само зато што смо народ који се много национално и политички разликује од других.

Др Чедомир Анђић

ИЗРЕКЛИ СУ НАЈГОРЕ РЕЧЕНИЦЕ...

Академик Добрица Ћосић је, чини се, као борац за слободу, али и као председник српског народа у Југославији, понајбоље осетио и препознао мржњу странаца према Србима. О томе је академик оставио свој запис:

– Србофобија је нова глобална идеологија мржње. Ми, Срби, нови смо семити. У ствари, ми смо метафора злочиначког народа. Јевреје, Турке, Немце, Русе, Енглеze, Француze, Холанђане, Шпанце, Португалце, мрзели су поједини народи, или неколико народа, они потчињени експлоатисани, поражени у рату. Нас мрзи више од милијарду људи, сви који гледају телевизију. Нас мрзе они који нас не познају, а многи који и не знају на ком је континенту та Србија. Ми смо симбол зла. Ми смо сотона света. Нас свет мрзи из племенитих побуда; из сажалења према страдалницима и паћеницима од нашег злочинења.

И доктор Владимир Умељић, књижевник из Немачке бавио се мржњом странаца, али као систематском појавом у политици. Аутор је књиге *Срби и геноцидни 20. век*. У тој књизи др Умељић тврди:

– Починиоци свих великих геноцида у европском XX веку примарно припадају геополитичкој целини и културолошкој традицији западне и средње Европе. Жртве свих великих геноцида у европском XX веку примарно не припадају геополитичкој целини и културолошкој традицији западне и средње Европе. То је посебно доказано током грађанских ратова на тлу бивше Југославије у последњој деценији XX века.

Умељић зато понавља да је геноцид над Србима део културолошке традиције западне и средње Европе.

– Истовремено је непревидиво да на Западу, као и у његовој сфери утицаја, важи једна једина „стварна стварност“ – Срби су били искључиви кривци за сваку трагедију, сви остали учесници су били њихове невине жртве.

Као доказе наводи рат против Србије и бомбардовање српског народа у Србији, Црној Гори и БиХ. Владимир Умељић скреће пажњу на продужени геноцид над Србима током прогона и суђења, која спроводи Хашки трибунал за бившу Југославију:

– Западни центри моћи својом самосвојном политичком подлогом да несумњиви ратни злочин над босанско-муслиманским мушкарцима у Сребреници прогласи геноцидом српског народа, чине геноцид. Тај, заправо геноцид над Србима је нескривена западна политика – каже др Владимир Умељић.

То је очигледно. И то се види из јавног говорења и понашања странаца. Бројни светски државници, утицајне личности јавно су нападале српски народ и шириле лажи и мржњу о Србима:

– Срби не треба да постоје. Нећу се смирити док и последњи Србин на свету не буде мртав. А када се то догоди, сам себе ћу убити – Јанош Дамјанич, генерал мађарске војске 1848. године.

– Срби су нужно закржљан народ – Карл Маркс и Фридрих Енгелс, творци научног социјализма, 1863. године.

Карл Маркс и Фридрих Енџелс

– Славосерби су сужањска пасмина, скот гњуснији од икојега другога. Узмимо у човеку три ступња савершенства: ступањ животиње, ступањ разбора, и ступањ ума, душевности. Славосерби нису подпуно достигнули ни најнижи ступањ, а из њега не могу се дигнути. Они немају свест, ...не могу мучат, ни лајат, мироват ни скакат, него се у свему владају како им њихови пастири одређују – Анте Старчевић, хрватски националиста у свом делу *Писма Мајјарољцах*.

– Србија кипти од завера. То је њено уобичајено стање. Мала краљевина која лежи између Аустрије и Русије, са ривалским династијама и незадовољеним честољубљима, једно је од политички најгрозничавијих средишта у Европи. У Србији се убиство већ дуго сматра као једно од природних и готово неопходних политичких мето-

да – В. Т. Стед 1899. године у свом угледном недељнику *Ривју ов ривјуз*.

– Срби су бомбаши, убице краљева, завереници, пучисти и кривци за светске пожаре и европске ратове. Два пута су ме ујели за срце – Адолф Хитлер, нациста, 1933.

– Срби су словенски варвари – Бенито Мусолини, италијански дуче, 1942. године.

– Водићемо против Срба рат – дипломатски, економски, политички, пропагандни и психолошки – Џејмс Бејкер, државни секретар САД, 1992. године.

– Срби тргују људским органима својих жртава како би обезбедили новац за свој рат... Требало би да ђаволски бомбардујемо Београд – Пол Џексон, уредник листа *Калџари сан* 1992. године.

– Срби су пуштени с ланца. Њима командује у Босни генерал Ратко Младић који има репутацију да је немилосрдан и луд – лист *Тајмс*, 1992. године.

– Радикално десном, фашистичком политиком етничког чишћења, српско руководство се само ставило на стуб срама међународне јавности – лист *Тајесцајшунџи*, 1992.

– Ми бисмо требали да Србију осудимо на карантин, све док се вирус који она носи не избрише – Давид Гомперт старији, директор за Европу у Савету за националну безбедност у време Бушове администрације, 1994. године.

– Зауоставите Србе. Одмах. Заувек – Маргарет Тачер, бивша премијерка Велике Британије, 1994.

– Авиони НАТО морају заштитити муслиманско-хрватску федерацију – коментатор *Њујорк џајмса*, 1994. године.

– Суштински узрок сукоба је идеологија етничког чишћења коју је обновио господин Ћосић, председник Србије, који је већ 1990. објавио Меморандум – Жак Делор, бивши председник ЕУ, у мају 1994.

– Сабласни националистички самоимиц био је створен као мапа Велике Србије, коју је Милошевић држао у својој бележници и која је прекривала гробља убијених – Херта Милер из *Франкфуртер алѐмајне цајтунга*, 1994. године.

– Ако узмемо заједништво или јединство по српском схватању, или на начин којим би га остварила ЈНА, ту не би било места за демократију – Ворен Цимерман, последњи амерички амбасадор у СФРЈ.

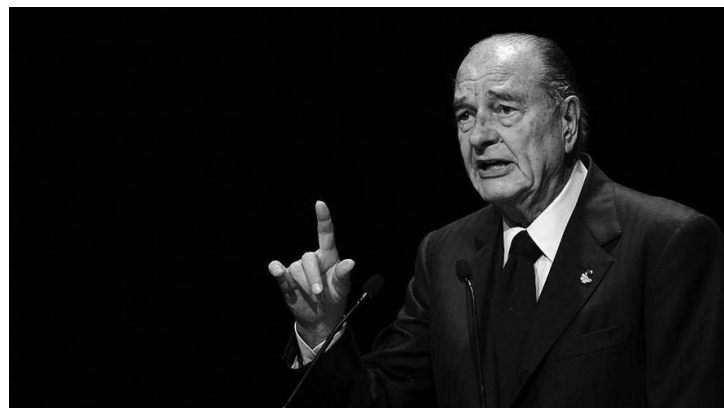
– Срби су немилосрдни људи, спремни заклати ножем, што могу захвалити свом словенском пореклу – Франсоа Кремио, припадника француских снага СФОР-а 1995.

– На несрећу, нисам побио све Србе – Томислав Мерчеп у говору на конгресу Хрватске пучанске странке, 1995. године.

– Све ове жене су силоване на најужаснији начин. Војска каже: Морате да рађате српске дечаке и девојчице – Јана Балија, лажни сведок. 1995. године.

– Срби су народ без закона и без вере. То је народ разбојника и терориста – Жак Ширак, француски председник 1995. године.

– Јевреји препознају геноцид кад он постоји... и ја сам за то да се на Србе баци нуклеарна бомба – Мартин Перец у *Њу рийадлик*, 1995.

Жак Ширак

– Комунизам је готов, на реду је православље! – Збигњев Бжежински, 1996. године.

– Слободан Милошевић је балкански касапин и ратни злочинац – Хелен Делић Бентли, сенаторка САД, 1996. године.

– Нацистичка песница и даље снажно делује у Србији – уводник у листу *Торонто сџар*, 1996.

– Требало би да бомбардујете Србе – папа Јован Павле II.

СРПСКА ДЕЦА СЕ НЕЋЕ СМЕЈАТИ

– Молим се да се ватра небеска обруши на Србе – отац Пјер, познати француски свештеник и хуманитарац.

– Што се Срба тиче... То је данас један болестан народ – генерал Жак Кот.

– Срби нису нарочито паметни... Српска деца се више неће смејати – Лоренс Инглбергер, бивши државни секретар САД.

– Србе треба бацити на колена – Клаус Кинкел, немачки министар иностраних послова.

– Срби су злочиначки дупеглавци – Ричард Холбрук, амерички амбасадор.

– Срби су дводимензионалан народ са тежњом ка простаклуку... Животиње користе своје ресурсе знатно срећеније него ови наопаки створови, чија припадност људској раси је у великом закашњењу – Сер Питер Јустинов, британски глумац, писац и режисер.

– Нека се Срби подаве у сопственом смраду – Хелмут Кол, немачки канцелар.

– Рат против Срба није више само војни сукоб. То је битка између добра и зла, између цивилизације и варварства – Тони Блер, британски премијер.

– Србе треба спокојно бомбардовати, јер ће све брзо заборавити – Џејми Шеј, портпарол НАТО.

Пиџер Јусџинов

– Прошле недеље имали смо деветоро убијених Срба, ове недеље – осморо. То је јасан напредак – Бернар Кушнер, шеф цивилне мисије УН на Косову и Метохији.

– Уосталом, босански Срби су за нас увек били и остали само банда разбојника и убица – Јохан Фриц, директор бечког дневника *Ди њресе* и директор Међународног института за штампу.

– Срби су геноцидни насилници – Бо Бајден, син Џоа Бајдена.

– Ово је борба између добра и зла, а НАТО неће дозволити да зло надвлада – Вилијам Коен, амерички државни секретар за одбрану, 1999.

– Срби спроводе терор и силују албанску децу – Бил Клинтон, амерички председник, април 1999.

– Србија треба да буде окупирана као Немачка и Јапан после Другог светског рата због почињених злочина – Џо Бајден, албански лобиста 1999. године.

– Београд се сам убио, није га убио ниједан несретник с Косова или из Крајине. Београд је убио Момо Капор, убили су га првосвештеници његова асфалта, којекакви

Рујање Слободану Милошевићу у Француској

Минимакси, Боре Ђорђевићи и сличан, врло градски отпад – Борис Дежуловић, хрватски писац и новинар 2001.

– У босанском рату убијено је 300.000 муслимана, а силовано преко 50.000 муслиманки – Анђелина Џоли, глумица и режисер филма *У земљи крви и меда*, 2011. године.

– Ако причате са Србином, скраћујете животни век на 15 минута – Гијом Мерис, водитељ једне француске радио станице 2017. године.

– Србија не сме остати усправна. Једино решење за простор Западног Балкана да се Србији поломи кичма и укине Република Српска – немачки портал *Дојче веле* 2020. године.

– Ми мрзимо Ђоковића. Када је под стресом, понаша се као кретен – Брајан Кинг, навијач из Њујорка 2021. године.

– Срби су повлашћена национална мањина у Хрватској, па нама Хрватима иду на живце – искрено је рекао Игор Штимац, фудбалски селектор Хрватске.

– После победе Ђоковића над Федерером на Аустралијан опену 2008, мрзео сам га са истом горућом страшћу, резервисаном за фашисте и оне који користе слике из филмова као своје насловне фотографије. А сада, 13 година касније док гледам како исписују његово име на зиду освајача Вимблдона трећи пут заредом, само је учврстило то моје осећање – Шајам Камал, колумниста 2021. године.

– Албанци су народ најстарији, а Срби најгори после нациста – Доника Гервала Шварц, министарка Косова, 2021. године.

– Новак Ђоковић, највећи магарац у свету спорта. Лош човек као и сви други Срби – амерички сајт *The daily beast*, 2022. године.

– Мој кабинет неће помоћи најбољем тенисеру данашњице Новаку Ђоковићу. Надам се тријумфу Надала, да Шпанац освоји трофеј – Џал Пулфорд, аустралијска министарка 2022. године.

СРПСКА СМРТ

АЛБАНИЈА И КОСМЕТ

Део оптужнице коју је 2021. године подигао Џек Смит, главни тужилац Специјалног тужилаштва у Хагу за Косово, у којој су као злочинци означени Хашим Тачи, звани Змија, Кадри Весели, звани Љуљи, Јакуп Краснићи, Агим Чеку, Саљих Мустафа, Рустем Мустафа, Азем Суља, Сами Љуштаку, као и Рамуш и Даут Харадинај односи се на убиства стотину Срба на Космету. О овим злоделима Тачија и Веселија и других оптужених терориста сведочио је 250 људи.

КАД ТЕ ЗМИЈА УЈЕДА

Рат у Украјини и борбу Руса да заштите свој народ у овој земљи косовски премијер Албин Курти је употребио да објави свој рат Србији. Затражио је од ЕУ, САД и НАТО да тзв. независно Косово буде под хитно примљено у Западну војну алијансу. То је у пролеће 2022. године значило да Косово треба да добије своју војску и да са њом буде део НАТО снага, којим би ударио на Србију:

– Опасност долази, пошто Русија има утицај у Србији, па ће вероватно искористити Србију као „посредника“ и користити њену војску за ширење на Западном Балкану. На административној линији на северу Косова прошле јесени било је гомилања трупа, тенкова и борбених авиона МиГ, као ескалација због спора са Србијом око регистарских таблица возила. Косово жели да што пре буде део НАТО. Инсистирам на томе да НАТО буде много буднији него што већ јесте – панично је говорио Курти за британски лист *Индијенгенџи*.

При том је премијер Албин Курти као шифру за застрашивање својих западних савезника употребио реч – геноцид.

– Руска инвазија, ова војна агресија више није политичка. То је геноцид. Уочава се геноцидна намера, која резултира у логистичким и демографским аспектима. Када видим шта се дешава у Кијеву, чини се да је у припреми још једно Сарајево – изјавио је косовски премијер.

После његове изјаве косовски парламент је покренуо преговоре о чланству у НАТО. Како је тзв. независно Косово део америчког територијалног и политичког интереса, то ће вероватно САД дати коначно одобрење за улазак отете српске јужне покрајине у НАТО. То ће бити нова претња за српски народ, коју је већ јавно изрекао Рамуш Харадинај, кад је упозорио Србе да ће их Американци опет бомбардовати.

Дакле, док у затвору седи први албански терориста Хашим Тачи, нови амерички терористи са опасним претњама Србима постају Албин Курти и Рамуш Харадинај.

Албански националисти и терористи ратују мржњом и оружјем против српског народа скоро 130 година. То су чинили да би отерали Србе, отели им земљу и територије и направили једну државу за себе – Велику Албанију. Тај пројекат је стар више од једног века. За њега су Албанци увек имали подршку странаца, прво Турака, потом Аустријанаца, Немаца и Италијана. А то је подразумевало да ови албански савезници, односно њихова политичка елита, мрзи Србе и Србију и да жели да нас униште.

Почетком 3. миленијума високи званичници САД отели су јужну српску покрајину Косово и Метохију и дали је албанским националистима и терористима да 17. фебруара 2008. године направе тзв. независно Косово, сурогат државе унутар Републике Србије. Та самозвана држава Косово, поништена је од стране Владе Србије као противправна творевина.

Дванаест година касније, да би се представиле као демократска земља САД су албанске терористе и вође ставили под знак питања, тако што су се 2020. године нашли у оптужници Специјалног хашког суда за злочине против Срба.

У оптужници Специјалног хашког суда за злочине нашли су се албански зликовци Хашим Тачи, звани Змија, Кадри Веселји, Јакуп Краснићи, Агим Чеку, Саљих Мустафа, Рамуш и Даут Харадинај. Они су осумњичени да су као команданти терористичке ОВК организовали хапшења Срба, одвођење у логоре, вађење људских органа, мучења, пребијања и убијање српских полицајаца, војника, цивила, као и албанских суграђана.

Хашим Тачи, доскорашњи председник тзв. независног Косова, бивши командант Ослободилачке војске Косова изјаснио се да није крив. Тако су рекли и његови злочинци над Србима и Албанцима.

Џек Смит, специјализовани тужилац за злочине ОВК у Хагу рекао је да је Хашим Тачи, оптужен за убиства

Хашим Тачи

око 100 и злостављање око 400 људи, углавном српског порекла. Тужилац је подсетио да је Тачи последњи дан на функцији косовског председника искористио за помиловање двојице припадника ОВК, осуђених за ратне злочине, односно за убиства људи који су сарађивали са Србима.

Смит је нагласио:

– Уверен сам у Тачијеву спремност да нове злочине и насиље над Србима као противницима почини опет.

Хашим Тачи је рођен априла 1968. године у селу Броћна код Србице. Студирао је историју у Приштини и Цириху. Током студентских година Тачи је био један од лидера Независне уније студената и први студентски председник Паралелног универзитета у Приштини.

Године 1993. у Швајцарској приступио је политичкој емиграцији косметских Албанаца. Оснивач је марксистичко-лењинистичке организације Народни покрет Косова за коју се верује да је основала Ослободилачку војску Косова. Од 1993. године, као припадник унутрашњег круга ОВК, Тачи је био задужен за обезбеђивање финансијских средстава, набавку оружја и организацију обуке. Након што је током 1992. године прошао војну обуку у

Албанији учествовао је у терористичким нападима на Србе на Косову и Метохији.

Био је један од главних организатора напада на објекте, возила и припаднике полиције, војске и избегличке кампове 1993. године на подручју Глоговца, у којима су убијена четири и рањена три полицајца, док је покушано убиство још 16 људи.

Због злочина Окружни суд у Приштини је 11. јула 1997. године Тачија прогласио кривим и у одсуству осудио на 10 година затвора. Према тој пресуди, Тачи је на подручју Србије формирао непријатељско терористичко удружење, као део ОВК.

Тачи је био и командант Оперативне зоне ОВК у Малишеву и члан Дреничке групе ОВК, коју је 1993. године основао Адем Јашари. И која је контролисала око 15 одсто укупних криминалних активности на Космету. Група је учествовала у кријумчарењу оружја, украдених аутомобила, нафте и цигарета и проституцији.

Био је и главни мафијаш на Космету, за ког Милош Антић, новинар са Космета каже да је „Змија која је сејала смрт“.

Наиме, према легенди змија испод кућног прага је чувар домаћинства и људи. Али, када се она узјогуни почиње да напада чланове домаћинства и да их убија својим отровом.

– Такав човек је Хашим Тачи, звани Змија. Он је деведесетих година био „кум“ најмоћније и најмногљудније мафијашке породице на Косову и Метохији, која носи назив „Долина Дренице“. У њу су укључени сви чланови његове многобројне уже и шире породице, а под контролом држи и све своје бивше команданте.

Дреничка група повезала се са албанском, чешком и македонском мафијом. Тачијеве везе са мафијом учвршћене су родбинским односима након удаје његове

сестре за Сејдија Бајрушија, једног од познатих вођа албанске мафије 17. јуна 1996. године.

– Његова директна веза са албанском мафијом на западу био је и Џавит Хаљити, моћни човек из сенке, краљ свих албанских шверцера. У Македонији је мафијашке послове за Тачија радио Бајруш Сејдију (за њега је удао своју рођену сестру). Његов рођени брат Хамди Тачи командовао је мафијом на Косову, посебно организујући проституцију најпре за припаднике ОВК, а сада за војнике КФОР и УНМИК полицајце. Везе са моћном албанском мафијом држи и преко Даута Кадриовског, балканског краља дроге – каже историчар Томислав Кресовић из Земунa.

Од 1990. године до доласка КФОР-а на Космету је било 3.085 албанских терористичких аката са 661 убиством. А од доласка КФОР-а 10. јуна 1999. године до 30. августа 2003. године шиптарски терористи извели су 6.582 акције, у којима су 1.206 лица убили, 1.335 ранили, а 1.446 особа је киднаповано.

У присуству КФОР-а и УМНИК-а са Космета је протерано 340.000 неалбанског живља, спаљено је или отето 107.000 кућа и станова чији су власници Срби и Црногорци. Албански терористи су уништили српску духовност и културу, јер је 114 српских цркава и манастира уништено или знатно оштећено, а спалили су и више од 2.000.000 књига на српском језику.

Ко је дошапнуо америчком државном секретару Кристоферу Хилу, а он Ричарду Холбруку, изасланику за Космет, да баш Хашим Тачи треба да постане командант ОВК те 1997. године, никада није званично саопштено.

– Тачи је изабран зато што је бескрупулозан, неумољив и „суров према окупатору“ и што се доказао у стотинама акција против српске полиције и војске, и јер иза себе има на десетине српских скалпова – изјавио је један Американац.

Сам Хашим Тачи је заједно са припадницима Дреничке групе, Рафетом Рамом, Јакупом Нуријем, Самијем Љустакуом и Иљазом Кадријуом учествовао у нападу из заседе на српско полицијско возило, 25. маја 1993. године на пружном прелазу код Глоговца. Том приликом су убијена два српска полицајца док их је петорица тешко рањено.

Дана 17. јуна 1996. године Тачи је заједно са Јакупом и Авни Нуром, Бесим Рамом и Сами Љустакуом учествовао у нападу из заседе на српску полицијску патролу на путу Косовска Митровица–Пећ када је убијен један српски полицајца, док је други тешко рањен.

Дана 21. септембра исте године, Бесима Рама је по Тачијевом налогу бацио бомбу на касарну „Милош Обић“ у Вучитрну у којем су биле смештене српске породице избеглица из Книнске крајине.

У јулу 1997. године Тачија је, у одсуству, осудио окружни суд у Приштини на 10 година затвора због тероризма. У фебруару 1998. године издата је потерница за њим.

Карла дел Понте, бивша хашка тужитељка, изнела је податке да је 1999. око 300 Срба и других неалбанаца било отето и транспортовано у Албанију. Хашки трибунал покренуо је 13. јануара 2005. истрагу под називом „Дон Кихот“, о трговини органима на основу предмета који су пронађени у „жутој кући“, у селу Рибје на северу Албаније.

Године 2003, расписана потерница је проширена и ради почињеног геноцида над Србима, Ромима и Албанцима.

Специјални извештај Дик Марти, који је 16. децембра 2010. године Савету Европе поднео извештај, Тачија је означио као шефа мафијашке групе одговорне за трговину оружјем, дрогом и људским органима. Један од главних доказа јесте видео-снимак из логора у Ликовцу,

на коме се, поред припадника његове „Дреничке групе“, виде и четворица киднапованих Срба с Косова.

У извештају Дика Мартија терориста Хашим Тачи се сумњичи да је организовао заробљавање српских цивила и њихово одвођење у логоре на северу Албаније:

– Неким заробљеницима органи су извађени и продати на црном тржишту.

АМЕРИЧКИ ТЕРОРИСТА

Хашим Тачи је као представник ОВК био члан преговарачког тима косметских Албанаца током преговора у Рамбујеу 1999. године. Тиме су га Американци увели у политику и на међународну политичку сцену. Он је са својим терористима у међувремену освојио више од пола Косова и Метохије, пресекао све путне правце према Метохији, вршио насилну мобилизацију Албанаца, етнички чистио сва српска села, а као награду својим борцима давао заробљене Српкиње, Ромкиње и муслиманке.

– Хашим Тачи је одгојен као Албанац, националиста, који се бори за отцепљење Косова и Метохије од Србије и стварање тзв. Републике Косово. Његов политички покретач је била отворена мржња према српском народу, српској држави и српским институцијама. А главни мотив је била лична амбиција да постане вођа „свих Албанаца на Балкану“, које је заводио управо том својом мржњом према српском народу – тврди Томислав Крковић.

Милош Антић тврди да је Хашим Тачи под контролом држао све јединице ОВК, јер је баш у његово време успостављена војна структура и хијерархија ове терористичке групације. Чинио је то, не само тиме што је на командна места постављао своје проверене људе, него је свој ауторитет градио и на неспорној подршци коју су

му несебично пружали амерички званичници, који су малтене свакодневно контактирали са њим и нису избијали из његовог штаба.

– У његов штаб свакодневно су се сливали извештаји о „броју убијених српских окупатора“, о броју „заробљених и киднапованих српских цивила“, о „ликвидацији Албанаца-издајника“, о „стрељању осуђених окупаторских војника“, о „стању у затворима и логорима за Србе“...

Све то, Тачи је преко Радио слободног Косова проглашавао „великим албанским победама“ и није забележено да је и један припадник ОВК одговарао за прекорачење овлашћења, односно за зверства које је починио.

– Напротив, сваки убијени Србин, био униформисан или цивил, само је терористима доносио новац и ордење, које је Хашим Тачи немилице делио, а команданти који су се у томе истицали, добијали су место у његовом Главном штабу – тврди Милош Антић.

За шта су Американци заправо припремали Тачија видело се у Рамбујеу, када су окренули леђа Ибрахиму Ругови и за шефа албанске делегације поставили Хашима Тачија који се посебно допао Медлин Олбрајт „као млад, леп, висок и одлучан“ кога је она „тешком муком сломила“ (чак је и ноћу бесна упадала у његове рамбујевске одаје, да би га наговорила да потпише споразум који је српска страна одбила).

То се још боље видело по завршетку НАТО бомбардовања, када су му брзометно формирали партију и изабрали га „због заслуга у ОВК“, за првог премијера прелазне Владе Косова и потом за председника тзв. независног Косова.

Пре него што је сео на црну клупу Специјалног хашког суда за злочине, Тачи је као председник тзв. Косова изјавио:

– Сањам да Прешево, Медвеђа и Бујановац буду припојени без угрожавања територијалног интегритета Републике Косово. Сањам да ће се Косово и Албанија спојити.

Тиме се Хашим Тачи из хашког притвора и даље представља као вођа албанских националиста и терориста, који жели да угуши Републику Србију, да уништи српски народ и да оствари „албански сан“ – да направи Велику Албанију од Ниша преко Приштине и Тетова до Драча.

СРПСКА СМРТ

Део оптужнице коју је 2021. године подигао Џек Смит, главни тужилац Специјалног тужилаштва у Хагу за Косово, у којој су као злочинци означени Хашим Тачи, звани Змија, Кадри Весели, звани Љуљи, Јакуп Краснићи, Агим Чеку, Саљих Мустафа, Рустем Мустафа, Азем Суља, Сами Љуштаку, као и Рамуш и Даут Харадинај односи се на убиства Срба на Космету, али и на ликвидације припадника Демократског савеза Косова, чији је председник тада био Ибрахим Ругова. О овим злоделима Тачија и Веселија и других оптужених терориста сведочио је 250 људи.

Кадри Весели, председник Демократске партије Косова, бивши председник скупштине тзв. Косова, рат албанских терориста против Србије и Срба провео је као први човек косовске тајне службе ШИК. Држао је затворе и логоре за Србе на Космету и у Албанији. Чак 500 људи српске националности нестало је управо на подручју северне Албаније.

Рођен је 1967. године у селу Брабоњић. Његови родитељи су били гастарбајтери у Словенији, где се школовао. Дипломирао је на Љубљанском универзитету. Прича се да је „завршио курсеве терористичке обуке у Албанији, Немачкој и Швајцарској, да контролише токове новца на

КИМ, трговину дрогом, нафтом, као и да је одговоран за бројне ликвидације“.

Лични је пријатељ америчких председника, блиски сарадник Хашима Тачија. Користи надимак Лулу и у јужној покрајини су га звали Господар Косова. Кад треба Кадри је српски држављанин, а кад треба он је Албанац. Весели је у Швајцарској наводно 2009. основао фирму као српски држављанин са српским пасошем.

Члан је Албанске информативне агенције, која је деловала у оквиру ФАРК-а, албанске оружане формације самопроглашене Републике Косово. Сам је изјавио да се „бори да докрајчи апартхејд српског режима, где су Албанци третирани као грађани другог реда“. Сумња се да је организовао убиство Оливера Ивановића у Северној Митровици пре четири године.

Помиње се у извештају Дика Мартија о афери трговине људским органима. Био је директно умешан у терористички напад на аутобус „Ниш-експреса“ у Подујеву, када је страдало 12, а повређено 43 Срба.

Весели је специјалиста за ликвидацију сведока против албанских злочинаца. Према наводима медија, као један од команданата групе „Црна рука“ заједно је са Тачијем и Џавидом Хаљитијем учествовао у киднаповањима и убиствима Срба, али и непослушних Албанаца.

Убијено је чак 40 сведока против Фатмира Љимаја и Рамуша Харадинаја. Један од њих – Агим Зогај, у случају за почињене ратне злочине у селу Клечка, пронађен је мртав у парку у Немачкој. Ова ликвидација се сматра једном од најмонструознијих и приписује се управо Веселију. Србија је означила Веселија као главног актера терористичког напада на полицијску патролу у Глоговцу, у којем су погинула двојица полицајаца.

Јакуп Краснићи био је у врху ОВК, портпарол и члан политичке управе. У току оружаног сукоба албанских терориста са снагама Републике Србије, јула 1998. годи-

не, јавно је говорио о „ослобађању свих окупираних албанских територија у циљу коначног уједињења у Велику Албанију“.

После рата на Косову, почео је да се бави политиком. У септембру 2010, након оставке Фатмира Сејдиуа, постао је вршилац дужности косовског председника. Два пута је биран и за шефа косовског парламента, а био је и министар.

Рођен је 1951. године у селу Негрич, у општини Глоговац. Основну школу завршио је у родном месту, а гимназију у Приштини. Студирао је на Филолошком факултету у Приштини, где је дипломирао 1976. године.

Краснићи је ухапшен 2021. године на Космету и оптужен за злочине против човечности у овој покрајини и у Албанији током 1998/99. Злочине је, каже се у оптужници, починио заједно са тадашњим командантима ОВК Хашимом Тачијем, Кадријем Веселијем и Реџепом Сељимијем. Изјавио је да није крив, јер је „удружени злочиначки подухват предузела Србија, и сви који су подржавали политику Београда“.

Агим Чеку је српски зет, ожењен је Драгицом. Говори српски, хрватски и албански. Рођен је 1960. у Ђуки. Завршио је Војну гимназију, Војну академију у Београду и био артиљеријски капетан ЈНА. Дезертирао је и пребегао у хрватску војску. Био је на дужности у Госпићу. Учествовао је у операцијама „Масленица“, „Медачки џеп“ и „Олуја“ против српског народа. Његова јединица одговорна је за ликвидацију и нестанак око 170 Срба. Од усташког председника Фрање Туђмана добио је чин генерала и чак девет одликовања.

И Хрвате је издао, па се пребацио код албанских терориста и постао командант штаба ОВК и вођа Косовског заштитног корпуса. Процењује се да је на КИМ и у Хрватској са својим војскама Агим Чеку убио око хиљаду људи.